

Vrij
SPEL

Anna Karolina Caban

HarperCollins

HarperFirst is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland,
Amsterdam.

Copyright © 2024 Anna Karolina Caban

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 7169 5

NUR 301

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden
door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handels-
merken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trade-
mark Office en/of in andere landen.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en
mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag
op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in
dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de
schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.harpercollins.nl

Proloog

Ik kijk neer op het lichaam dat aan mijn voeten ligt. Je zou denken dat het slaapt, zo vredig engelachtig ligt het erbij. De donkerrode vlek onder hem wordt steeds groter. Ik kniel naast hem neer en buig me over hem heen. Die geur. Die misselijkmakende geur. Een mengsel van rook, as en benzine. De geur van verderf en onmetelijke duisternis. Ik leg mijn hoofd naast die van hem. Mijn haren plakken aan de dikke vloeistof op het tapijt. Zijn ogen zijn geopend, en zijn blik is angstaanjagend leeg.

In ieder van ons schuilt een leugenaar, een verleider, een verrader en een goed mens. We hebben een wereld gecreëerd waarin het één het ander bijna als vanzelf uitsluit. Het is zwart of wit, dat maakt het overzichtelijk. De mogelijkheid dat het leven uit grijstinten bestaat, maakt het chaotisch, troebel en gewoonweg niet prettig.

Even draai ik mijn hoofd weg van het lichaam om frisse lucht te hapen en dan zie ik de schaduw van zijn goddelijke gestalte in de hoek staan. Gabriel had over twee dingen gelijk: dit levert me een bestseller op, en ik kan meer aan dan ik denk. Niemand zal me meer Olivia de Tamme noemen. Mijn naam is en blijft de Wilde. Olivia de Wilde.

Geketend bevrijd zou nooit mijn beoogde comeback zijn geworden als hij niet in mijn leven was gekomen. Zonder hem zou ik nog iedere ochtend wakker worden naast Stijn en denken dat het leven nu eenmaal zo is. De berusting zou mijn welzijn bepalen. De trauma's uit mijn jeugd zouden me de andere kant op hebben gestuurd. Dom om te denken dat ik zo ver van de boom kan vallen. Geschiedenis herhaalt zich en dat is niet iets om voor weg te lopen. De enige weg is erdoorheen.

‘Bevrijd jezelf,’ zei Claire tegen me en dat is precies wat ik heb gedaan.

Na de eerste keer met Gabriel was er geen weg meer terug. Ik ben inderdaad sterker dan ik dacht, maar paradoxaal gezien ben ik juist zwakker in

zijn nabijheid. Met een enkele blik wist hij mijn lijf tot volle overgave te brengen. Hij is als enige in het bezit van de sleutel tot mijn mechanisme. Hij is de ontbrekende helft waarnaar ik altijd heb gezocht. Het is gebeurd. Ik ben gebrandmerkt. De aanraking van zijn lippen op de mijne is als een stempel die ik maar niet weg kan vegen. Zijn klauwen laten littekens achter op mijn huid die voor iedereen onzichtbaar zijn, behalve voor mij.

Hij is de verpersoonlijking van mijn droomman. De man die ik jarenlang heb beschreven in mijn boeken. Ik heb hem als het ware naar me toe gelokt. Ik heb hem gemanifesteerd, om in trendy termen te spreken.

Soms, heel soms, vraag ik me af hoe het zou zijn als ik hem nooit had ontmoet. Als ik nooit dat huis in was gegaan en zijn vernietigende macht over mij niet had ontdekt. Maar dat zijn allemaal onzinnige gedachten achteraf. Er was geen houden aan mijn lust naar hem. En hij wist het. Hij was de enige van ons twee die wist wat hij deed. Het spel leek onschuldig. We dachten allebei er iets mee te winnen. Ik inspiratie, hij informatie. Maar wat we kregen was zoveel meer.

Niemand zei echter dat aan het einde van dit spel alleen de stilte zou overwinnen. Ik heb me ooit laten vertellen dat wij als mens het dichtst bij een goddelijkheid kunnen komen als we stil zijn, maar ik voel slechts leegte.

De zon komt op en de stralen lijken de ijsskoude huid van het levenloze lichaam te verwarmen. Ik sluit mijn ogen.

‘Kom je?’

Het ochtendlicht toont alleen zijn arm, die uitnodigend uit de duisternis steekt. Zijn sterke polsen en handen geven me een zowel benauwd als veilig gevoel. Ik sta op. Ik moet met hem mee. Het kan niet anders dan dat wij worden gezocht. Dag bekend leven, dag oude ik. Niks is meer hetzelfde en zal het nooit meer zijn. Anouk zal dit verhaal een eigen draai geven, het succes zal zonder mij zegevieren.

Hij trekt me mee, vouwt zijn arm om mijn middel en breekt ieder verzet. Hij heeft me. Hij heeft me altijd al gehad. Ik geef me over. Hij heeft vrij spel.

Olivia

‘Liv, laat je gaan.’

Stijn klinkt opgewonden en ongeduldig. Alsof hij een vriend op zondagmiddag aan het aanmoedigen is op het voetbalveld, ware het niet dat hij op dit precieze moment met zijn tong langs mijn golvende lippen likt en een hoogtepunt van me probeert af te dwingen. Ik knijp mijn ogen dicht en verplaats mijn heupen.

Ik wil dat het werkt, maar mijn lijf speelt niet mee. Ik ben een homp vlees dat zich laat bijten en likken, zonder dat het me enig plezier verschaft. Ik ben niet meer verliefd op hem. Misschien ben ik dat ook wel nooit geweest. Ik hou wel van hem, denk ik. Maar blijkbaar is liefde niet genoeg om je tot de zevende hemel te brengen.

Een traan prikt in mijn ooghoek. Niet van verdriet over de relatie, maar door het besef dat alles waarover ik schrijf bullshit is.

‘Fuck, wat ben jij lekker. Ik wil je zien komen.’

Ik open mijn mond, maar sluit deze ook snel weer. Het heeft geen zin om te zeggen dat het niet lukt. Dat onze lijven als twee puzzelstukken zijn die we nu alleen nog met veel geweld in elkaar kunnen drukken. Ook lost het niks op om te zeggen dat ik er al lange tijd helemaal doorheen zit en niet meer precies weet wie ik nog ben.

Wat zou mijn hoofdpersonage doen? Ik zet mijn nagels in zijn rug. Hij kreunt. Zeggen dat de seks niet goed is, is ook geen optie. Dat zou het einde betekenen van ons seksleven, ook al is het lauwe soep. Ik kan beter mijn mond houden. Zoveel moeite is dat niet. Een kleine tien minuutjes op mijn tanden bijten en klaar. Als hij gaat douchen maak ik het zelf wel af. Zo zijn we de afgelopen maanden prima doorgekomen.

Ik zucht en beweeg mijn lichaam op automatische piloot. Hoe heb ik het zover kunnen laten komen?

Het voelt de laatste tijd alsof ik Stijn met zijden handschoenen aan moet pakken. Iedere kleine opmerking blaast hij op alsof het een groot probleem is. Ik moet mezelf voorhouden dat dit slechts tijdelijk is. Hij is zichzelf niet. Verdwaald, zou ik bijna zeggen.

Ik staak mijn poging om hem te vertellen dat hij met zijn tong meer naar rechts moet. Niet omdat ik niet durf, maar eerder omdat ik bang ben voor wat ik zal openen. Als de doos van Pandora die ineens al haar vuiligheid aan de wereld zal tonen en hem tot waanzin zal drijven, waarmee we onherroepelijk een doodlopende weg inslaan.

Ik kan niet anders dan toegeven dat het er niet meer in zit. Dat we beter kunnen kappen en de verloving moeten verbreken. Liever nu, voor de bruiloft. Voor een leven vol ontgoocheling en misère.

Ik hoor de stem van mijn moeder echoën door mijn hoofd: ‘Je bent altijd al zo dramatisch geweest, Olivia, het leven is geen soap,’ en ik kan bijna lachen om deze klucht tussen de lakens. We hebben gewoon even een dip. Dat is alles.

Onhandig wiebel ik met mijn heupen in de hoop dat hij een meester is in lichaamstaal, maar ik weet het antwoord maar al te goed. Het liefst zou ik zijn hoofd nu vastpakken en precies zo positioneren dat hij eindelijk het goede plekje zou beroeren. Was hij maar mijn vibrerende ei, dan waren we zo klaar geweest.

‘Schat, niet zo kronkelen, zo kan ik er niet bij,’ roept hij hijgend tussen mijn dijen.

Ik bijt op mij onderlip en laat mijn blik rusten op het halfgeopende raam. Ik hoor de vogels en denk aan alle wilde seks die ik behoor te hebben. Ik ben Olivia de Wilde, verdomme. Hoe heb ik dit zo ver kunnen laten gebeuren? Ze zullen me doorhebben. Ze zullen allemaal zien dat ik nep ben.

Mijn lijf doet wat ervan verwacht wordt en voelt nat van zijn tongspel, maar dat maakt het gevoel van de leegte alleen maar groter. Hier heb ik

niet voor getekend. Dit kan mijn voorland niet zijn. Stijn heeft een heerlijke lul, maar als het niet opereert zoals je wilt, heb je er niks aan.

Het is allemaal nep, al die geile films die ik gekeken heb en al die hete romans die ik nachtenlang verslonden heb. Als het echt was, hoefden ze niet van die tranentrekkende romances omheen te bedenken. Kijk maar naar al die arthousefilms die veelal de realiteit nabootsen en vergelijk ze met de blockbusters: als al die romantische films werkelijkheid waren, dan zouden ze wel worden vertoond in de kleine zaaltjes.

En het ergste is, ik doe er net zo hard aan mee. Ik schrijf romantische verhalen die zich slechts in mijn fantasie afspelen en laat de lezers geloven dat het allemaal echt kan gebeuren. Mijn levenswerk berust op een farce.

Het vrolijke geluid van musjes maakt plaats voor dat van irritante duiven en ik bijt op mijn onderlip. Als het slecht met je gaat moet je er vooral voor zorgen dat niemand het merkt; een gouden tip van mijn moeder die er zo ingestampt is nadat papa bij haar wegging, dat ik het op alle vlakken in mijn leven toepas. Dus ook wat betreft mijn teleurstellende seksleven.

‘Blijf bij me, Liv. Je lijkt ergens anders met je gedachten.’

Ik knik naar hem en duw mijn heupen verder omhoog. Stijn positioneert zich met een geconcentreerde blik en zijn tong half naar buiten gevouwen, voor mijn geopende benen. Als een chirurg die een operatie uitvoert, stopt hij zijn lange vingers in mij en kijkt op me neer. Mijn hart zucht veroordelend. Hoe kan hij werkelijk denken dat dit lekker is?

Omdat je niks zegt, muts, spreek ik mezelf inwendig toe.

Ik haat mezelf en dein mee onder zijn porrende, bijna mechanische aanraking.

‘O schatje, ik ga je zo lekker volspuiten, wees maar niet bang. Maar eerst jij.’

Het idee dat zijn stijve alsnog op het menu staat doet mijn binnenste verkrampen van verlangen. Met mijn laatste greintje hoop op een geluk-

kige afloop focus ik me op mijn onderlijf. Met zijn rechterhand blijft hij in me wroeten en met zijn vrije hand knijpt hij in mijn rechterborst. Ergens windt het me op dat hij zich zo overdreven tegoed doet aan mijn lijf.

Mijn fantasie speelt op. Het is mijn wapen gedurende dit soort hope-loze momenten. Ik stel me voor dat hij een vreemde is. Iemand die ik zo-maar heb meegenomen van de straat en die nu, bijna vol ongeloof dat het mag, verlekkerd kijkt naar alles voor hem. Een warm gevoel glijdt door mijn lichaam. Langzaamaan komt mijn lijf op dreef. De deining van mijn vlees voelt als een hypnotiserend hemelse golf en ik voel dat ik steeds natter word.

‘Ik heb je gemist. O, ik heb je kutje zo gemist.’

Kutje? Hoe vaak moet ik nog zeggen dat ik allergisch ben voor dat woord. De warmte ebt weg en maakt plaats voor koude rillingen.

Ik vervloek mezelf. Ik ben degene die dit alles initieerde zonet. Ik had net zo goed achter de laptop kunnen zitten nu en een nieuw hoofdstuk kunnen schrijven.

Sinds ik bezig ben met mijn nieuwe boek, *Geketend bevrijd*, is deze hel begonnen. Het passionele liefdesverhaal tussen een kunstenares en een simpele boerenjongen dat ik op papier probeer te zetten, lijkt totaal nergens op. Pas nu heb ik door hoe sneu het is gesteld met mijn eigen seksleven. Mijn werk is de spiegel van mijn ziel en mijn ziel vertelt me dat de hete, woeste wilde dagen voorbij zijn.

Ik ben dol op Stijn, of beter gezegd, op het idee van Stijn, maar ik wil iets wat er nooit is geweest. Namelijk, het grote liefdesverhaal uit mijn boeken. Een liefde vol passie, en vuur dat nooit dooft.

Misschien dat we de volgende keer maar een rollenspel moeten proberen. Ik glimlach om het idee en zie mezelf al met een verfkwast over Stijns billen glijden. Hm, of stiekem met dat ding in dat strakke kontje van hem, dat vindt hij vast lekker. Mijn brein is oversekst en zit duidelijk in het verkeerde lichaam. De communicatie tussen de twee is erbarmelijk.

Weer een zucht. Ik ben onmogelijk. Zelfs ik raak geïrriteerd door de schommelingen in mijn gemoed. Mijn onderlijf verkrampst en vangt de stoten van Stijn op.

Ik schuif onze problemen voor me uit, zeg tegen mezelf: nog even het boek afmaken, nog even de vakantie, nog even zijn verjaardag, nog even, nog even. Misschien wordt het tijd om de illusies te laten varen en de ware kleuren van het leven te accepteren. Dit is alles wat er is: dagelijkse ontgoocheling. Niets meer, niets minder.

Mijn gedachten brengen me overal, behalve terug naar het bed. Ik roep mezelf tot orde in mijn hoofd en ben weer volledig present.

Stijn duwt nu zijn vingers dieper in me en probeert iets wat me doet denken aan een schraper.

‘Voel je het?’ vraagt hij hijgend.

‘Ja.’

‘Voelt het lekker?’ hij knippert zenuwachtig met zijn ogen.

‘Mmm,’ antwoord ik.

‘Laat me je zien stromen.’

De streber heeft opgezocht waar de g-spot zit zeker. Daar heb ik hem vorige week al over gehoord. Zijn woorden klinken geil, maar alles wat hij met me doet geeft me het gevoel dat ik iets eruit moet persen, in plaats van dat ik hem in me wil houden. Ik zucht voor de duizendste keer. Er rest me slechts een ding dat ik nu nog kan doen, wil ik de daad redden.

Als het niet op Stijn lukt, dan maar op iemand anders. Ik wil zowel hem als mezelf belonen voor de moeite en vooral voor de spaarzame tijd. Het trucje werkt altijd als ik het met mezelf doe. Gewoon een rijtje mensen afgaan, en kijken bij wie ik mezelf voel samenspannen.

Ik sluit mijn ogen en ga een paar mogelijkheden na: buurvrouw Astrid, die me met haar scherpe tong tot een smeltend hoogtepunt brengt, terwijl haar man, Michiel, toekijkt. Nee bah, niet vandaag. De nieuwe jongen achter de balie van de bibliotheek? Mmm, ik stel me voor hoe zijn bril beslaat als we bezig zijn. Volgens mij is hij groot geschapen en vast

onwijs onhandig als hij klaarkomt, maar nee, die gedachte bewaar ik voor een andere keer. Misschien de vrolijke barista van de koffietent bij ons om de hoek. Die fantasie blijkt altijd betrouwbaar als het op mijn orgasme aan komt.

Ik speel de scène voor de zoveelste keer af in mijn hoofd. Met slechts een jas over mijn naakte lijf gedrapeerd, stap ik binnen en bestel een hete latte met havermelk. Op het moment dat hij het drankje voor me klaarzet, haal ik mijn vingers over het zachte schuim en laat ze vervolgens tussen mijn benen glijden. Hij komt vanachter de balie vandaan, tilt me op de bar en begint me als een razende te likken. Alle passanten kijken naar ons. Ze blijven staan, wachtend tot ik mijn hoogtepunt bereik. Het werkt. Een kleine verschuiving in mijn onderbuik, die o zo zoete prikkel, vertelt me dat ik door moet met wat ik aan het doen ben.

Ik grijp naar de handen van Stijn, trek zijn vingers uit me, en laat hem blijken dat hij verder moet met zijn tong. Mijn onderlijf bied ik als op een presenteerblaadje aan. Ik voel een tinteling, een knoop in mijn onderbuik van opgebouwd verlangen en spreid mijn benen wijder om Stijn meer toegang te geven. De fantasie werkt. Weer sluit ik mijn ogen. Ik beweeg ritmisch met de beweging van Stijn mee en pak nu zijn haren vast om hem dicht tegen me aan te drukken. Zijn tong weet wat ik lekker vind. Ik smelt onder hem. Als een ijsje in de brandende zon. Ik ga komen, o wat fijn dit, ik kom.

‘Olivia, laat dat.’

Olivia

Verschrikt ontwaak ik uit mijn dagdroom en kijk naar het verhitte hoofd van mijn verloofde. Het aanstormende orgasme ebt pijnlijk weg. Ik voel me naakter dan naakt en vol schaamte nu hij met zijn vertrokken gezicht op me neerkijkt. Zou hij het weten? Zou hij weten dat ik klaarkom op anderen en niet op hem?

‘Waarom trek je altijd aan mijn haar? Je weet dat ik daar niet van hou,’ bijt hij me toe.

Mijn lijf reageert ontzet en verspringt direct in een afstandelijke modus. Het gaat nu definitief niet meer gebeuren vandaag. Het gevoel van verachting kruipt over me heen, als een leger aan ongedierte dat ik van me af wil schudden. Wat kan mij dat haar schelen? Ik was er bijna en hij begint over zijn kapsel?

Stijn strijkt over zijn goudblonde haren en verlaat onze slaapkamer. Hij is bang dat ik er een paar strengen uitgetrokken heb zeker. Tot mijn grote ontsteltenis zie ik dat hij niet eens stijf is.

Binnen een paar tellen hoor ik de douche aangaan. Ik sla het laken over mijn hoofd heen. Sinds ik ben begonnen aan mijn nieuwe boek en Stijn op een nieuwe zaak is gezet, lijkt ons seksleven op een kaasplankje bij mijn toekomstige schoonouders: uitgedroogd en fantasieloos. Het is niet het soort dat je vindt bij een speciaalzaak, maar in het drie-voor-vijf-euro-assortiment in de koeling van de supermarkt.

Ik hou mezelf voor dat het door zijn zaak komt en door de stress van het schrijven, maar als ik heel eerlijk ben, is ons seksleven nooit het extatische, verterende, allesomvattende genot geweest. En dat ligt echt niet aan hem, het ligt volledig aan mij. Mijn keuze viel op hem omdat hij zo

volwassen, weloverwogen en betrouwbaar leek. En ik vond dat het tijd was om mijn, ooit zo chaotische en avontuurlijke leven, over een andere boeg te gooien.

Ik zucht diep. Vóór Stijn deed ik mijn naam eer aan. De Wilde. Olivia de Wilde. Ik lag zo vaak met mijn benen in de lucht dat de wereld ondersteboven er bijna normaler uit ging zien dan rechtop. En nu. Nu staat de wereld daadwerkelijk ondersteboven. Ik lijk mezelf niet meer.

Het schijnt dat je iedere zeven jaar elke cel van je lichaam hebt vernieuwd, dus dat zou betekenen dat je in feite om de zeven jaar een compleet nieuw persoon wordt. Stel dat ik binnenkort iemand anders ben dan wie ik was toen ik hem ontmoette?

Ik lach de onzinnige gedachte weg. Misschien omdat hij zo druk is met een belangrijke zaak en de laatste hoofdstukken van mijn boek zichzelf niet willen schrijven, dat het niet meer te verdoezelen valt dat wij nauwelijks nog aan seks toekomen. Iedere dag lijkt het alsof een al stormende ketel op het fornuis wordt gezet; het blijft koken en borrelt over, maar er wordt niets mee gedaan. Met fictieve oordoppen in hoor ik het fluiten niet en doe net alsof alles helemaal goed gaat.

Maar ik hou van Stijn en geef niet zomaar op. We zijn nu zes jaar samen en verloofd, precies zoals ik het me had voorgesteld. Ik vertrouw hem. Ik voel me veilig bij hem. Dat lijkt me reden genoeg om te blijven en mijn fijne leven niet op het spel te zetten voor wat geile fantomen. We hebben een ritme gevonden dat ons het berustende gevoel geeft dat het leven ons goed gezind is. Meer willen vergt energie en lef en daar lijken wij beiden niet over te beschikken nu.

Mijn seksuele fantasieën botvier ik in mijn werk. Veilig vanachter mijn bureau kan ik alles zo geil en ranzig maken als ik wil. Hoe vaak ik wel niet moet stoppen tijdens het schrijven omdat mijn onderbuik me dwingt tot een heerlijke verwensessie met mezelf. Door mijn eigen teksten maak ik mijn lijf zo opgewonden en heet dat het schreeuwt om verlossing. Nooit voelde het fout, tot nu.

Ik grijp naar mijn mobiel. Een berichtje van Claire:

Pop, ik zie je daar, het loopt wat uit hier thuis en ik moet Boef nog uitlaten.

Ik hang met mijn benen half uit bed. O, Claire, altijd hetzelfde liedje. De vrouw komt nooit op tijd en zelfs als ze zegt dat ze er al is, bedoelt ze dat ze eraan komt met een taxi. Ze is niet alleen mijn beste vriendin, maar een zus die ik nooit heb gehad. En net als met familie kan ik haar soms achter het behang plakken.

Daarnaast is ze de enige persoon die de waarheid kent over mijn seksuele driften. Ze heeft me er nooit op afgerekend. Gelachen heeft ze er wel om en ik kan haar nog steeds choqueren met nieuwe input. Hoeveel benamingen wij wel niet hebben bedacht voor de mannelijke en vrouwelijke geslachtsorganen valt niet te tellen, maar ik heb ze allemaal gretig gebruikt in mijn boeken.

Peinzend kijk ik voor me uit. Een afspraak met haar betekent dat ik me net wat meer op moet tutten dan anders, en ik zucht vermoeid bij het idee. Ze is de laatste jaren veranderd. Uiterlijk vertoon heeft de eerste plek op haar prioriteitenlijst bemachtigd.

‘Ik ben vanavond laat thuis, dus je hoeft niet op mij te rekenen met het eten.’

Ik hoor Stijn schreeuwen door de stralen van de douche heen. Nog een laatste poging dan. Ik laat mijn vingers zakken tussen mijn benen. Klaarkomen wordt al decennialang gezien als een medicijn tegen hysterische gedachten en ik heb het altijd als kalmerend en afleidend ervaren bij een kleine existentiële crisis.

‘Gezellig,’ zeg ik iets te nors.

‘Begin niet, Liv. Je weet best onder hoeveel druk ik sta.’

‘Jaja.’

Ik kan alleen maar denken aan mijn overkokende ketel en de druk die daarop staat en voel dat een orgasme er best nog inzit voor mij. De onrust moet uit mijn lijf. Ik open mijn benen en bevochtig mijn middelvinger.

Het voelt lekker en ik kreun gesmoord. Ik reis in mijn hoofd naar het huis naast ons, naar Astrid, de buurvrouw, met haar rondingen en haar volle mond. Hoe vaak ik niet gefantaseerd heb over haar lippen op de mijne, haar lange nagels diep binnenin me, schrapend, kietelend, terwijl haar man toekijkt. Zonet kon ik niets met deze fantasie, maar mijn lijf is net zo wispelturig als mijn brein.

Ik bijt op mijn onderlip en voel dat de golf van verrukking me binnen een paar seconden gaat overspoelen. O, de heerlijke aanloop, de galop der woeste paarden. Donder over me. Ik blijf met mijn rechtermiddelvinger woest over mijn klit wrijven en steek daarbij de middelvinger van mijn linkerhand diep in me. Daar komt het. Ik hijg, ik schreeuw zonder geluid, met mijn lippen opengesperd. Het blijft een paar seconden razen en versmelt vervolgens in een honingzoete brei.

Mijn benen trillen na en ik voel het vochtig worden onder mijn billen. Ik stap uit bed en trek het hoeslaken van het dekbed af. Het bewijs van mijn overtreding, mijn misdaad. Als Stijn hoort dat ik binnen een minuut klaar ben gekomen, wordt hij nijdig. De streber in hem zal de volgende keer nog beter zijn best doen, wat alleen maar kan resulteren in een grotere mislukking. Met de prop aan stof als bewijs loop ik naar de badkamer en donder het in de wasmand.

‘Is je manuscript eigenlijk al af? Ik hoor je er niet meer over.’

Ik kijk naar zijn lijf door de mist van de douche. Is het wel eerlijk wat ik deze man aandoe? Moet je in een relatie niet gewoon alles aan elkaar kunnen vertellen? Ik bijt peinzend op mijn lip. Hoe begin ik dit? Schat, ik kom niet klaar op jou en heb het de afgelopen jaren nooit gedaan ook. Ik denk aan anderen om tot een hoogtepunt te komen. Dat is niet erg toch?

‘Olivia. Heb je me gehoord? Is het af?’ vraagt hij nogmaals.

‘Natuurlijk niet.’ Daar klinkt weer het bitse toontje.

‘Rustig nou maar. Ik kan het soms ook niet allemaal bijhouden. Hoe lang duurt het wel niet, een boek schrijven?’

Ik tel tot tien en blijf voor de wasbak staan. Ik veeg met mijn hand over de beslagen spiegel en zie de scherpe lijnen van mijn vermoeidheid tevoorschijn komen. De brokstukken van mijn gepeins en gemijmer kijken zonder medeleven terug.

‘Joehoe, ik vroeg je wat? Je bent nog verstrooider dan bij je vorige twee boeken. Gaat het wel?’

‘Drie, bedoel je,’ verbeter ik hem.

Al sinds ik hem ken kijkt Stijn neer op mijn werk en heeft mijn studie literatuurwetenschappen altijd als minder gezien dan zijn rechtenstudie. Hij vindt het wel leuk dat hij een belezen dame aan zijn zijde heeft, maar ik denk dat hij het ook fijn vindt, dat ik me thuis opsluit achter de computer en vooral geen beter betaalde baan heb dan hij.

Mijn werk was niet eens een bewuste keuze, er was gewoonweg geen andere optie. Een geboren schrijver, noem ik mezelf altijd. Ik vind het heerlijk om thuis te zijn en een eigen wereld te creëren waarin alles gebeurt zoals ik het altijd voor ogen heb gehad. In mijn boeken heb je steevast de woeste minnaar die de dame in kwestie verleidt en tot hoogtes weet te brengen die ze nooit eerder heeft ervaren en waarvan ze het bestaan niet eens van wist. Soms lach ik er zelf om. En soms walg ik ervan dat ik dat soort ideeën de wereld instuur terwijl ik eigenhandig kan zeggen dat het leven niet zo is.

De kraan wordt dichtgedraaid en Stijn stapt naar buiten. Zijn lijf is ongelooflijk. Hij lijkt wel gebeeldhouwd zo perfect. Misschien is hij wel te perfect. Te mooi. Bestaat dat eigenlijk? Ik moet eerlijk bekennen dat ik de laatste tijd niet meer zo aandachtig naar hem heb gekeken. De angst dat hij binnen de kortste keren door een ander wordt verleid gonst door mijn hoofd.

‘Sorry, schat. Dat laatste kwam er ongelukkig uit.’ Hij drukt een natte kus op mijn voorhoofd.

Ik voel de drang om hem in mijn mond te nemen. Ergens voelt het oneerlijk dat hij 1-0 achterstaat, ook al weet hij het zelf niet eens. Als ik hem

ook laat klaarkomen, dan voelt het alsof we quitte staan en ebt mijn schuldgevoel misschien wat weg. Ik gooi de tandenborstel in de wasbak en grijp hem bij zijn beide handen.

‘Kom hier.’

Ik ga door mijn knieën en kijk hem schalks aan. Dit werkt altijd in mijn boeken dus waarom nu niet? Het is een handeling die altijd een tevreden publiek achterlaat. En ook al heb ik er niet zo veel zin in, het idee dat ik Stijn kan laten komen in mijn mond geeft me toch het greintje macht en controle dat ik op dit moment zo graag wil voelen. Gulzig vouw ik mijn lippen om zijn zachte vlees.

‘Nee Liv, ik ben al laat,’ zegt hij zakelijk en trekt me aan mijn arm omhoog.

Ik voel me verslagen in mijn eigen spel. Dit is toch wat iedere man wil? Ik volg hem als een hond met zijn staart tussen de benen terug naar de slaapkamer.

‘Liv, kijk nou naar je spullen. Ruim je dat nog een keer op?’

Een vroege zonnestraal valt op zijn sixpack en het beeld ervan doet me slikken. Hoe kan iemand zo mooi zijn en me toch zo onverschillig laten?

Hij opent de kledingkast. We delen een grote wandkast, maar waar zijn helft een geordende symfonie is van pakken en overhemden, bezorgt mijn kant jeukende handen bij iedere Marie Kondo-aanhanger. Zoals alles in zijn leven moet ook zijn kast te overzien zijn. Ik heb een poging gedaan om het van hem over te nemen, maar ik kan het gewoonweg niet zo netjes houden als hij. Daarnaast draag ik meer kleuren dan alleen wit, blauw, beige en grijs, en dat is nu eenmaal moeilijker te sorteren.

‘Ja, ga ik vandaag nog doen. Na mijn lunch met Claire. Ze is weer in Amsterdam.’

Hij luistert niet meer en kijkt bezorgd naar zijn mobiel. Met slechts sokken en een pantalon aan ziet hij er zeer smakelijk uit. Ik vraag me af hoeveel vrouwen er op hem zouden geilen. Zijn halflange, donkerblou-

de haren golven vochtig langs zijn prachtige gezicht. Hij heeft een statig voorkomen, wat volledig past bij zijn baan als officier van justitie, en als je het mij vraagt, is hij tot op heden de mooiste man die ik in mijn leven heb ontmoet.

‘Je ziet het wel, die vier keer per week naar de gym,’ zeg ik bewonderend en ik ga naakt op het onopgemaakte bed zitten.

Hij kijkt eventjes op van zijn mobiel en krult zijn rechtermondhoek omhoog.

‘Zal ik een keer met je meegaan?’ vraag ik.

‘Waar naartoe?’

‘Naar de sportschool.’

‘Als je wilt.’

‘Het zal me misschien wel goed doen. Moet je kijken, ik ben zo futloos als wat. Een beetje spiermassa kan geen kwaad.’

Knijpend in mijn slappe bovenbenen kijk ik neer op mijn krimpende lijf.

‘Ik hou niet van gespierde vrouwen. Ik heb je liever zo. Mijn eigen breekbare poppetje. Kom hier.’

Hij trekt me in zijn armen en kust me op mijn lippen. Ik laat hem begaan en kus hem vurig terug. Ik verlang naar ons, naar hoe we zouden kunnen zijn als ik het verhaal over ons mocht schrijven. Geen idee waar die behoeftige gedachten ineens vandaan zijn gekomen. Ik wuif ze weg en probeer met mijn tong gulzig zijn hitte op te wekken. Abrupt stroopt hij me van zich af.

‘Je hebt je tanden niet gepoetst, of wel?’

Dus dit is hoe het voelt als een droom aan stukken spat. Stuk voor stuk lijkt alle glans uit mijn leven te verdwijnen. De ontuchtering kondigt zich aan. Misschien is dit wat volwassen worden inhoudt. Het loslaten van je onrealistische toekomstdromen en genoeg nemen met de realiteit. Een prins op het witte paard bestaat niet, net zomin als een grote boze wolf.

Ik deins terug uit zijn omhelzing en begin als een bezetene al mijn kleding uit de kast op het bed te smijten. De tranen die opwellen slik ik weg. Ik probeer de warme pijn in mijn borst weg te ademen, maar die blijft in mijn luchtpijp hangen als een rottend organisme. Ik slik nog eens. En nog een keer. Misschien is het moment aangebroken dat hij me gewoonweg niet meer aantrekkelijk vindt. Dat ik bij het meubilair hoor, iemand die er is en niet stoort, maar die ook niet echt aandringt tot actie. Via de spiegel zie ik dat hij niks van mijn kleine breakdown doorheeft en ijdel naar zichzelf staart bij het knopen van zijn stropdas.

De satijnen stof dicht bij zijn hals. Zijn adamsappel, die op en neer beweegt als een grote knikker onder zijn huid. Zijn handen die sierlijk de knoop leggen. Hij, die naar zichzelf kijkt. Zijn bravoure. Lef. Macht. Het bevat een sensualiteit waar ik altijd erg van kan genieten. Een verfijndheid, die het verlangen doet ontbranden. Maar niet vandaag.

De kleurrijke stapel chaos op het bed staart me aan en ik adem langzaam uit. Er zit niets voor me bij. Het is een mengelmoes van kleding die ik daadwerkelijk draag en kleding die ik koop voor het leven dat ik dacht ooit te leven. De druk op mijn borst ebt weg en maakt plaats voor rusteloosheid in heel mijn lijf.

‘Ik ga ook douchen,’ prevel ik.

‘Je wilt toch niet zeggen dat je dit zo hier achterlaat?’

‘Ik ruim het vanmiddag op,’ verzeker ik hem.

Aan zijn stappen op de trap te horen is hij geïrriteerd. Ik draai de koude kraan volledig open en voel het ijswater kletteren op mijn hunkerende lijf. Ik hap naar lucht. Ik sper mijn ogen open. Ik ben klaarwakker. Een kanteling. Zelfs de lucht die ik vandaag inadem lijkt anders. Er staat iets te veranderen.

Ik voel het.